

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 738

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 4 noiembrie 2010

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
Decizia nr. 1.122 din 23 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii	2-3	1.021. — Hotărâre pentru modificarea anexei nr. 40 la Hotărârea Guvernului nr. 971/2002 privind atestarea domeniului public al județului Botoșani, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Botoșani	9	
Decizia nr. 1.175 din 30 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33—36 și 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	3-4	1.026. — Hotărâre privind donarea unor bunuri, aparținând domeniului privat al statului, aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale, către Ministerul Construcțiilor și Dezvoltării Regionale al Republicii Moldova	10	
Decizia nr. 1.182 din 30 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (2) lit. a) și ale alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	5-6	1.088. — Hotărâre privind reglementarea situației juridice a unor imobile aflate în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”	11-13	
Decizia nr. 1.262 din 12 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 ² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	6-7	ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI		
Decizia nr. 1.282 din 12 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri	8-9	Hotărârea din 19 ianuarie 2010, definitivă la 28 iunie 2010, în Cauza Andreescu Murăreț și alții împotriva României		13-15
		ACTE ALE BIROULUI ELECTORAL CENTRAL		
		2. — Hotărâre privind modalitatea de atribuire a mandatului la alegerile parțiale pentru Camera Deputaților	15-16	

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.122**

din 23 septembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (7)
din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Pavel Palcu în Dosarul nr. 1.101/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.101/1/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii**, excepție ridicată de Pavel Palcu în cadrul soluționării recursului declarat împotriva unei hotărâri a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a validat un examen din anul 2008 pentru numirea în funcții de conducere a procurorilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege sunt neconstituționale, deoarece instituie o singură cale de atac împotriva hotărârilor pronunțate de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, suprimând un grad de jurisdicție în cadrul căruia să se pronunțe o hotărâre în primă instanță, care ulterior să poată fi supusă unui control de legalitate pe care l-ar putea face o instanță de recurs, fiind astfel îngrădit și dreptul de a proba cu toate mijloacele de probă permise de dispozițiile procedurale nelegalitatea hotărârii recurate. Dacă hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii ar putea face obiectul unei acțiuni în contencios administrativ, în condițiile Legii nr. 554/2004, s-ar putea asigura respectarea tuturor căilor de atac care permit exercitarea controlului legalității actelor Consiliului Superior al Magistraturii. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, asigurarea dreptului la un proces echitabil presupune în mod esențial ca, în raport cu criteriile legale pe care le instituie textul de lege care reprezintă

temeiul de drept al acțiunii formulate, toate părțile procesului trebuie să aibă dreptul de a formula cereri, de a propune și administra probe și de a pune concluzii cu privire la toate problemele de fapt și de drept de care depinde corecta soluționare a litigiului, cu respectarea dreptului la apărare, prevăzut de art. 24 din Constituție.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor art. 21 din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, având următorul conținut: „(7) *Hotărârile prevăzute la alin. (5) pot fi atacate cu recurs, de orice persoană interesată, în termen de 15 zile de la comunicare sau de la publicare, la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excesul de neconstituționalitate, Curtea constată că, asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 485/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 10 iunie 2010.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că textele de lege criticate prevăd că partea interesată are posibilitatea de a formula recurs la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la hotărârea pronunțată de plenul Consiliului Superior al Magistraturii referitoare la cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor și de a beneficia pe tot parcursul acestei proceduri de toate garanțiile necesare asigurării unui proces echitabil. Interpretarea art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale duce la concluzia că acesta nu consacră nici expres, dar nici implicit dreptul la dublul grad de jurisdicție, drept ce este recunoscut doar în materie penală. De asemenea, nici

art. 13 din Convenție, care se referă la dreptul la un „*recurs efectiv*”, nu are semnificația asigurării dublului grad de jurisdicție, ci doar a posibilității de a se supune judecării unei instanțe naționale.

În plus, Curtea a reținut că, așa cum a statuat în numeroase cauze, accesul la justiție, garantat de prevederile art. 21 din Legea fundamentală, nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor de atac

sunt de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Pavel Palcu în Dosarul nr. 1.101/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.175

din 30 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33—36 și 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33—36 și 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Georg-Valentin Coza în Dosarul nr. 3.423/182/2009 al Judecătoriei Baia Mare — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.423/182/2009, **Judecătoria Baia Mare — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33—36 și 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.**

Excepția a fost ridicată de Georg-Valentin Coza cu ocazia soluționării unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 33—36 și 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, precum și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, reglementări internaționale care consacră dreptul la un proces echitabil, întrucât plasează regimul juridic al

contravențiilor în domeniul extrapenal, cu consecința răsturnării sarcinii probei, astfel încât îi revine petentului obligația de a propune și aduce probe care să dovedească contrariul celor reținute de agentul constatator în procesul-verbal de constatare a contravenției. Face trimitere, în acest sens, la cauzele *Barbera, Messegue și Jabardo contra Spaniei*, 1988, *Salabiaku contra Franței*, 1988, *Minelli contra Elveției*, 1983, *Adolf contra Austriei*, 1982, *Ribemont contra Franței*, 1995, *Bernard contra Franței*, 1998, *Edwards contra Marii Britanii*, 1992, *Mantovanelli contra Franței*, 1997, pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Judecătoria Baia Mare — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 33—36 și 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 33: „(1) *Judecătoria va fixa termen de judecată, care nu va depăși 30 de zile, și va dispune citarea contravenientului sau, după caz, a persoanei care a făcut plângerea, a organului care a aplicat sancțiunea, a martorilor indicați în procesul-verbal sau în plângere, precum și a oricăror alte persoane în măsură să contribuie la rezolvarea temeinică a cauzei.*

(2) *În cazul în care fapta a avut ca urmare producerea unui accident de circulație, judecătoria va cita și societatea de*

asigurări menționată în procesul-verbal de constatare a contravenției.”;

— Art. 34: „(1) *Instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării.*

(2) *Hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare, la secția contencios administrativ a tribunalului. Motivarea recursului nu este obligatorie. Motivele de recurs pot fi susținute și oral în fața instanței. Recursul suspendă executarea hotărârii.*”;

— Art. 35: „*Plângerile împotriva proceselor-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor se soluționează cu precădere.*”;

— Art. 36: „*Plângerea împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, recursul formulat împotriva hotărârii judecătorești prin care s-a soluționat plângerea, precum și orice alte cereri incidente sunt scutite de taxa judiciară de timbru.*”;

— Art. 47: „*Dispozițiile prezentei ordonanțe se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, precum și a prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, reglementări internaționale care consacră dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 33—36 și 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. În acest sens este Decizia nr. 621 din 26 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 596 din 29 august 2007, prin care Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33—36 și 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Georg-Valentin Coza în Dosarul nr. 3.423/182/2009 al Judecătoriei Baia Mare — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.182

din 30 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (2) lit. a) și ale alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (2) lit. a) și ale alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Li Jiankun în Dosarul nr. 4.270/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă domnul Ioan Budura, traducător autorizat de limba chineză.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.270/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (2) lit. a) și ale alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**, excepție ridicată de Li Jiankun într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect „litigiu privind regimul străinilor”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate, care prevăd condiția desfășurării activității comerciale în conformitate cu planul de afaceri drept cerință pentru prelungirea dreptului de ședere pentru desfășurarea de activități comerciale, afectează dreptul de proprietate, deoarece sunt neclare cu privire la documentele ce trebuie depuse în concret pentru a demonstra conformitatea cu planul de afaceri. Lipsa de precizie a textelor de lege, în dezacord cu exigențele impuse de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, creează condițiile ca Oficiul Român pentru Imigrări să aprecieze în mod arbitrar, aleatoriu, asupra prelungirii dreptului de ședere a solicitantului.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale, deoarece acestea nu conțin restrângeri în privința exercițiului dreptului de proprietate pentru străini.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, având următorul conținut:

Art. 55. — Prelungirea dreptului de ședere pentru desfășurarea de activități comerciale: „[...] (2) *Prelungirile ulterioare ale dreptului de ședere temporară se pot acorda dacă străinul îndeplinește următoarele condiții: a) activitatea societății comerciale se desfășoară în conformitate cu planul de afaceri; [...]*

(3) *Dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute în prezentul articol se face cu următoarele documente: [...] b) documentele care atestă că activitatea se desfășoară în conformitate cu planul de afaceri;*”.

Autorul excepției consideră că textul de lege menționat încalcă dispozițiile art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție referitoare la dreptul de proprietate privată coroborate cu prevederile art. 1 paragraful 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul de proprietate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat, în numeroase cauze, asupra constituționalității dispozițiilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, prin raportare la prevederile constituționale și convenționale referitoare la protecția proprietății private, invocate și în prezenta cauză și față de critici similare.

Astfel, prin Decizia nr. 584 din 20 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 18 iunie 2008,

Curtea a constatat că instituirea prin textele criticate a unor norme potrivit cărora străinului intrat în România în scopul desfășurării de activități comerciale i se poate prelunge dreptul de ședere temporară sub condiția prezentării unor documente care să ateste realizarea unor investiții nu aduce atingere dreptului de proprietate privată, ale cărui conținut și limite sunt stabilite prin lege. Condițiile cerute străinului pentru prelungirea dreptului de ședere în vederea desfășurării de activități comerciale se circumscriu scopului pentru care fiecare categorie

de străini precizată de lege solicită prelungirea dreptului de ședere temporară în România și se justifică prin însuși interesul pretins de solicitantul dreptului.

Soluția pronunțată cu acel prilej și argumentele pe care aceasta s-a bazat își mențin valabilitatea și în cauza de față, neintervenind elemente de noutate care să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (2) lit. a) și ale alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Li Jiankun în Dosarul nr. 4.270/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.262

din 12 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Daniel Cristian Jitari în Dosarul nr. 5.093/86/2009 al Tribunalului Suceava — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.093/86/2009, **Tribunalul Suceava — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**, excepție ridicată de Daniel Cristian Jitari.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) referitoare la România ca stat de drept, art. 124 alin. (2) referitoare la unicitatea, egalitatea și imparțialitatea justiției și art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, deoarece textul contestat nu este clar, previzibil și nesusceptibil de interpretări. Astfel, noțiunea de avantaj nepatrimonial nu are o reprezentare materială faptică în raport cu care să se poată realiza probațiunea, organul de urmărire penală fiind legitimat ca atare să poată interpreta norma în mod discreționar. Asemenea consecințe juridice sunt inacceptabile prin aceea că lezează în mod flagrant justiția, care, iată, nu mai este egală și imparțială cu toți cetățenii.

De asemenea, din cauza faptului că în legea penală română nu există pedepse fixe, instanța de judecată putând aplica o pedeapsă în cadrul unor limite și în funcție de circumstanțele fiecărei fapte, apare ca nejustificată optica legiuitorului de a incrimina de două ori aceeași faptă, respectiv forma de bază și forma agravată ca urmare a constatării vinovăției. Prin urmare, persoana acuzată va fi sancționată pentru două infracțiuni și nu pentru una singură, dar pentru aceeași faptă antisocială.

Tribunalul Suceava — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 13² din Legea nr. 78/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, așa cum a fost modificată prin Legea nr. 521/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.123 din 29 noiembrie 2004, care au următorul conținut:

— Art. 13²: „*Infrațiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, infrațiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor și infrațiunea de abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru un avantaj patrimonial sau nepatrimonial, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 876 din 30 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 17 ianuarie 2007, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Daniel Cristian Jitari în Dosarul nr. 5.093/86/2009 al Tribunalului Suceava — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

statuând că, în esență, o asemenea critică nu poate fi primită, întrucât urmărirea penală efectuată de procurorii Direcției Naționale Anticorupție și trimiterea în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 13² din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 248—248¹ din Codul penal, nu este de natură a afecta prevederile art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3) și art. 124 alin. (2) din Constituția României.

Curtea mai constată că, potrivit textului contestat, infracțiunile de abuz în serviciu contra intereselor publice, abuz în serviciu contra intereselor persoanelor și abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi în care este implicată o persoană dintre cele prevăzute la art. 1 se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani. Astfel fiind, dispozițiile criticate conțin suficiente repere pentru a se putea considera că acestea sunt „previzibile” și suficient de clare în definirea faptei și a scopului ilicit al acesteia, în consecință, și sub acest aspect excepția urmează a fi respinsă.

Totodată, previzibilitatea și predictibilitatea unei norme presupun că destinatarul acesteia are reprezentarea unei astfel de calități în virtutea căreia este obligat să își modeleze conduita. Așa fiind, faptul că prevederile legale criticate se aplică tuturor persoanelor care exercită atribuții de control, potrivit legii, are indubitabil un înțeles univoc, legiuitorul nefiind obligat, pentru a consfinți caracterul constituțional, să procedeze la o enumerare exhaustivă a acestora.

De asemenea, principiul constituțional al egalității nu are semnificația uniformității, existând posibilitatea instituirii unor reglementări juridice diferite pentru situații care sunt diferite, în cazul în care aceasta se justifică în mod rațional și obiectiv. Or, Legea nr. 78/2000 constituie o reglementare specială, derogatorie de la dreptul comun, care instituie măsuri de prevenire, descoperire și sancționare a faptelor de corupție și se aplică unei categorii de persoane clar circumstanțiate de legiuitor încă din primul articol al legii. Statutul juridic diferit al acestor persoane, din perspectiva scopului urmărit de legiuitor prin dispozițiile Legii nr. 78/2000, justifică stabilirea unui tratament juridic diferit, cum este și incriminarea mai severă a infracțiunilor de abuz în serviciu contra intereselor publice, infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor și infracțiunea de abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi. Așa fiind, și întrucât textul de lege criticat se aplică fără privilegii sau discriminări în toate situațiile ce implică persoane dintre cele prevăzute la art. 1 din lege, nu se poate susține încălcarea principiului egalității în drepturi ori a principiului referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției.

În sfârșit, Curtea mai constată că dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) nu au incidență în cauză.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.282

din 12 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, excepție ridicată de George Alexandru Pleșca în Dosarul nr. 13.644/118/2009 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 13.644/118/2009, **Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri**, excepție ridicată de George Alexandru Pleșca.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) referitoare la România ca stat de drept și art. 26 alin. (2) referitoare la dreptul persoanei fizice de a dispune de ea însăși, deoarece orice persoană ar trebui să fie liberă a consuma substanțe stupefiante ori psihotrope în condițiile în care nu afectează drepturile și libertățile altora.

Curtea de Apel Constanța — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece incriminarea faptei de deținere de droguri pentru consum propriu reprezintă o ingerință justificată de încălcarea ordinii publice.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 362 din 3 august 2000, modificată și completată prin Legea nr. 522/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.155 din 7 decembrie 2004, care au următorul conținut:

— Art. 4: „(1) *Cultivarea, producerea, fabricarea, experimentarea, extragerea, prepararea, transformarea, cumpărarea sau deținerea de droguri de risc pentru consum propriu, fără drept, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau amendă.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 334 din 28 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 22 iulie 2005, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 143/2000, statuând că prin dispozițiile Legii nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri s-a reglementat circulația drogurilor de risc sub control național, în considerarea faptului că acestea sunt substanțe periculoase pentru viața și sănătatea oamenilor. În cadrul cap. II din Legea nr. 143/2000 „Sanționarea traficului și a altor operațiuni ilicite cu substanțe aflate sub control național”, art. 4 stabilește operațiunile, exercitate fără drept, ce pot constitui elementul material al laturii obiective a infracțiunii pedepsite cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau amendă, atunci când aceasta are ca obiect droguri de risc pentru consum propriu, și cu închisoare de la 2 la 5 ani, atunci când are ca obiect droguri de mare risc.

Stabilirea în acest mod a cuprinsului norme de incriminare nu este de natură să aducă atingere prevederilor art. 26 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „Persoana fizică are dreptul să dispună de ea însăși, dacă nu încalcă drepturile și libertățile altora, ordinea publică sau bunele moravuri”. Astfel, viața intimă, familială și privată este protejată de lege în condițiile în care se manifestă în cadrul ordinii juridice, iar nu în afara sa. Dreptul de a dispune de propria persoană, nefiind un drept absolut, poate fi exercitat numai cu respectarea drepturilor altor persoane, a ordinii publice și a bunelor moravuri.

În acest sens, Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale stabilește prin art. 8 pct. 2 că

dreptul la respectarea vieții private poate face obiectul unor restricții dacă sunt prevăzute de lege și dacă constituie măsuri necesare într-o societate democratică pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei ori protejarea drepturilor și libertăților altora.

Dispozițiile art. 4 din Legea nr. 143/2000 sunt în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate, întrucât

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, excepție ridicată de George Alexandru Pleșca în Dosarul nr. 13.644/118/2009 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru modificarea anexei nr. 40 la Hotărârea Guvernului nr. 971/2002 privind atestarea domeniului public al județului Botoșani, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Botoșani

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 21 alin. (3) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — La anexa nr. 40 „Inventarul bunurilor care aparțin domeniului public al comunei Mihai Eminescu” la Hotărârea Guvernului nr. 971/2002 privind atestarea domeniului public al județului Botoșani, precum și al municipiilor, orașelor

și comunelor din județul Botoșani, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 692 și 692 bis din 20 septembrie 2002, cu modificările și completările ulterioare, la poziția nr. 18, coloana 5 se modifică și va avea următorul cuprins: „4.835.049 lei”.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul administrației și internelor,
Constantin-Traian Igaș

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E
privind donarea unor bunuri, aparținând domeniului privat al statului,
aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale,
către Ministerul Construcțiilor și Dezvoltării Regionale al Republicii Moldova

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 11 lit. m) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă donarea unor bunuri, aparținând domeniului privat al statului, aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, în valoare de 73.869,2799 lei, către Ministerul Construcțiilor și Dezvoltării Regionale al Republicii Moldova.

(2) Bunurile cuprinse în anexă se scad din evidența cantitativ-valorică a Ministerului Apărării Naționale.

Art. 2. — Cheltuielile necesare pentru ducerea la îndeplinire a activității de donare a bunurilor prevăzute în anexă se suportă din bugetul aprobat Ministerului Apărării Naționale.

Art. 3. — Se autorizează Compania Națională „Romtehnica” — S.A. să îndeplinească formalitățile aferente livrării bunurilor, în numele și pentru Ministerul Apărării Naționale.

Art. 4. — Transportul, manipularea și paza bunurilor se efectuează cu mijloace și forțe asigurate de Ministerul Apărării Naționale.

Art. 5. — Predarea-preluarea bunurilor prevăzute la art. 1 se face pe baza unui proces-verbal de predare-primire încheiat între părți, în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul apărării naționale,

Gabriel Oprea

Ministrul dezvoltării regionale și turismului,

Elena Gabriela Udrea

Ministrul afacerilor externe,

Teodor Baconschi

Ministrul finanțelor publice,

Gheorghe Ialomițianu

București, 13 octombrie 2010.

Nr. 1.026.

ANEXĂ

LISTA

bunurilor aparținând domeniului privat al statului, aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale, care fac obiectul donației către Ministerul Construcțiilor și Dezvoltării Regionale din Republica Moldova

Nr. crt.	Denumirea bunurilor	Unitatea de măsură	Cantitatea	Valoarea unitară (lei)	Valoarea totală (lei)
1.	Pat metal pentru trupă	buc.	300	50,765933	15.229,7799
2.	Saltele tip „Relaxa”	buc.	300	195,465	58.639,5
TOTAL GENERAL:			600		73.869,2799

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind reglementarea situației juridice a unor imobile
aflate în administrarea Regiei Autonome „Administrația
Patrimoniului Protocolului de Stat”**

În temeiul art.108 din Constituția României, republicată, al art.10 alin. (2), art. 12 alin. (1) și (2) și art.20 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Se aprobă trecerea imobilelor aflate în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, din proprietatea publică în proprietatea privată a statului.

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 60/2005 privind organizarea și funcționarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 1 februarie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La anexa nr. 3 „Lista bunurilor imobile din domeniul public al statului, aflate în administrarea Regiei Autonome «Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat»”, pozițiile nr. 20, 28, 32, 34 și 61 se abrogă.

2. La anexa nr. 3, pozițiile nr. 17 și 57 se modifică și vor avea următorul cuprins:

Nr. crt.	Denumirea imobilului și adresa	Teren — mp —
„17.	Vila «Timiș 8», Timișul de Jos nr. 26, județul Brașov	—
.....		
57.	Palat Primăverii — LAC 1 cu anexe și terenul aferent din București, bd. Mircea Eliade nr. 11—13 (fost nr. 5—13), sectorul 1	33.346,59”

3. La anexa nr. 4 „Lista bunurilor imobile din domeniul privat al statului, aflate în administrarea Regiei Autonome «Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat»”, după poziția nr. 31 se introduce o nouă poziție, poziția nr. 311, cu următorul cuprins:

Nr. crt.	Denumirea imobilului și adresa	Teren — mp —
„311.	Teren aferent Vilei «Timiș 8» și anexe, Timișul de Jos nr. 26, județul Brașov	13.691,01”

4. La anexa nr. 4, după poziția nr. 42 se introduce o nouă poziție, poziția nr. 421, cu următorul cuprins:

Nr. crt.	Denumirea imobilului și adresa	Teren — mp —
„421.	Spații anexe Vilei Bujoreni și terenul aferent din Râmnicu Vâlcea, str. Calea lui Traian nr. 267, județul Vâlcea	15.678,43”

5. La anexa nr. 4, după poziția nr. 847 se introduc două noi poziții, pozițiile nr. 847¹ și 847², cu următorul cuprins:

Nr. crt.	Denumirea imobilului și adresa	Teren — mp —
„847 ¹	Teren aferent Palat Primăverii — LAC 1 din București, bd. Mircea Eliade nr. 11—13 (fost 5—13) sectorul 1	2.217,33
847 ²	Teren aferent Vilei nr. 9 din Str. Nufărului nr. 15F, satul Snagov, comuna Snagov, județul Ilfov	6.533,10”

Art. III. — Anexa nr. 40 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.020 și 1.020 bis din 21 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Numerele de inventar 20374, 20328, 145396, 20396 și 20362 se abrogă.

2. La numerele de inventar 150287 și 147162, descrierea tehnică va avea următorul cuprins:

Nr. inventar MFP, conform Hotărârii Guvernului nr. 1.705/2006	Descrierea tehnică (pe scurt)
„150287	Vila «Timiș 8», fără teren aferent
147162	Clădiri cu S+P și S+P+1E Structura din beton armat monolit. Sc = 6.643,7 mp Casa de oaspeți S teren = 33.346,59 mp”

Art. IV. — Anexa la Hotărârea Guvernului nr. 126/2002 pentru stabilirea bazei materiale destinate activității de reprezentare și protocol, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 20 februarie 2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Poziția nr. 15 va avea următorul cuprins:

Nr. crt.	Imobilul	Subunitatea
„15.	Palat Primăverii — LAC 1 cu anexe și terenul aferent în suprafață de 33.346,59 mp din București, bd. Mircea Eliade nr. 11—13 (fost nr. 5—13), sectorul 1	Sucursala de Reprezentare și Protocol Triumf”

2. Pozițiile nr. 11 și 20 se abrogă.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta Andreescu
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

LISTA
imobilelor care trec din proprietatea publică în proprietatea privată a statului

Nr. crt.	Poziția din Hotărârea Guvernului nr. 60/2005, cu modificările și completările ulterioare	Nr. inv. MEF	Descrierea imobilului	Teren aferent — mp —
1	17 parțial	150.287	Teren aferent Vilei „Timiș 8” și anexe din Timișul de Jos nr. 26, județul Brașov	13.691,01
2	20	20.374	Spații anexa Vilei Bujoreni cu terenul aferent din Râmnicu Vâlcea, str. Calea lui Traian nr. 267, județul Vâlcea	15.678,43
3	57 parțial	147.162	Teren aferent Palatului Primăverii — LAC 1 din București, bd. Mircea Eliade nr. 11—13 (fost 5—13), sectorul 1	2.217,33
4	61	20.362	Teren aferent Vilei nr. 9 cu terenul aferent din Str. Nufărului nr.15F, satul Snagov, comuna Snagov, județul Ilfov	6.533,10

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

HOTĂRÂREA

din 19 ianuarie 2010,
definitivă la 28 iunie 2010,

în Cauza Andreescu Murăreț și alții împotriva României

(Cererea nr. 4.867/04)

În Cauza Andreescu Murăreț și alții împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Josep Casadevall, președinte, Elisabet Fura, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Alvin Gyulumyan, Egbert Myjer, Luis López Guerra, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 15 decembrie 2009,
pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 4.867/04) îndreptată împotriva României, prin care patru cetățeni ai acestui stat, doamnele Elena Andreescu Murăreț și Maria Andreescu și domnii Valentin-Georgin Andreescu și Ioan Andreescu (*reclamanții*), care au sesizat Curtea la data de 10 noiembrie 2003 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanții sunt reprezentați în fața Curții de prima reclamantă, doamna Elena Andreescu Murăreț. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La data de 5 decembrie 2005, președintele Secției a treia a decis să comunice cererea Guvernului. În temeiul art. 29 § 3 din Convenție, acesta a mai hotărât să se analizeze în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanții s-au născut în anul 1924, 1939, 1966 și, respectiv, 1975 și locuiesc în București.

5. Faptele cauzei, așa cum au fost expuse de reclamanți, pot fi rezumate după cum urmează.

6. Prin Sentința rămasă definitivă din data de 11 octombrie 2000, Tribunalul București a admis acțiunea în revendicare imobiliară introdusă de reclamanți împotriva Consiliului Municipiului București și a societății H., administrator al bunurilor statului. Instanța le-a recunoscut calitatea de proprietari pentru imobilul situat în str. Octav Cocărescu nr. 35 din București, statuând că naționalizarea sa, în temeiul Decretului nr. 92/1950 pentru naționalizarea unor imobile, fusese ilegală.

7. La data de 26 iulie 2001, reclamanții au sesizat Judecătoria Sectorului 1 București cu o nouă acțiune în revendicare îndreptată împotriva lui M.A. și M.E., cărora statul le vânduse în anul 1976 o parte a imobilului aflat în litigiu. Ei s-au prevalat de

Sentința rămasă definitivă din data de 11 octombrie 2000, care le recunoștea calitatea de proprietari ai întregului bun.

8. Prin Sentința din data de 5 ianuarie 2002, instanța le-a admis cererea. Aceasta a apreciat că, din moment ce naționalizarea fusese ilegală, bunul în cauză nu fusese niciodată scos din patrimoniul lor și că titlul lor de proprietate prevala față de cel al cumpărătorilor M.A. și M.E., ce rezulta din contractul de vânzare-cumpărare încheiat în anul 1976 cu statul.

9. Prin Decizia din data de 11 iunie 2002, Tribunalul București a admis apelul formulat de M.A și M.E. și, pe fond, a respins acțiunea reclamanților. Acesta a decis că terții cumpărători fuseseră de bună-credință la data vânzării și că, în aceste condiții, reclamanții erau îndreptățiți, în temeiul Legii nr. 10/2001, să obțină o reparație prin echivalent.

10. Prin Decizia rămasă definitivă din data de 14 ianuarie 2003, Curtea de Apel București a confirmat temeinicia deciziei pronunțate în apel. Aceasta a subliniat că instanțele naționale erau încă obligate să aplice legea specială ale cărei prevederi derogau de la dreptul comun, așa cum pe bună dreptate procedase Tribunalul București în decizia sa din data de 11 iunie 2002.

II. Dreptul și practica internă pertinente

11. Prevederile legale și jurisprudența internă relevante sunt descrise în hotărârile *Brumărescu împotriva României* ([MC], nr. 28.342/95, CEDO 1999-VII, pp. 250—256, §§ 31—33), *Străin și alții împotriva României* (nr. 57.001/00, CEDO 2005-VII, §§ 19—26), *Păduraru împotriva României* (nr. 63.252/00, §§ 38—53, 1 decembrie 2005) și *Tudor împotriva României* (nr. 29.035/05, §§ 15—20, 17 ianuarie 2008).

ÎN DREPT

I. Asupra pretinsei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

12. Reclamanții susțin că a existat o încălcare a dreptului la respectarea bunurilor lor din cauza imposibilității lor de a se folosi de apartamentul ai cărui proprietari au fost recunoscuți printr-o sentință rămasă definitivă și devenită irevocabilă. Ei invocă art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

A. Asupra admisibilității

13. Guvernul invocă excepția nerespectării termenului de 6 luni, arătând că hotărârea judecătorească definitivă ce trebuie luată în considerare este Decizia din 14 ianuarie 2003 a Curții de Apel București, în timp ce cererea a fost introdusă în fața Curții la data de 10 octombrie 2003.

14. Reclamanții se opun acestei excepții.

15. Curtea consideră că imposibilitatea pretinsă de reclamanți de a beneficia, timp de mai mulți ani, de dreptul de proprietate recunoscut prin Sentința rămasă definitivă din data de 11 octombrie 2000, pronunțată de Tribunalul București, se analizează ca o situație continuă. Simplul fapt că ei au încercat fără succes să îi pună capăt, solicitând, pe calea unei acțiuni în justiție, restituirea în totalitate a bunului lor, nu schimbă cu nimic această constatare. În prezent, reclamanților nu li s-a restituit bunul aflat în litigiu și nici nu au primit o despăgubire la valoarea de piață a acestuia. Termenul de 6 luni prevăzut la art. 35 § 1 din Convenție nu a început, așadar, să curgă în speță (a se vedea *Todicescu împotriva României*, nr. 18.419/02, § 16, 24 mai 2007, și *Horia Jean Ionescu împotriva României*, nr. 11.116/02, § 24, 31 mai 2007).

16. Prin urmare, excepția Guvernului nu poate fi admisă. De asemenea, Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Pe de altă parte, ea observă că el nu este lovit de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, el trebuie declarat admisibil.

B. Asupra fondului

17. Guvernul reiterează argumentele prezentate anterior în cauze similare. El subliniază în special circumstanțele excepționale care caracterizează în România mecanismul de restituire a bunurilor naționalizate sau de despăgubire a foștilor proprietari, făcând trimitere la jurisprudența *Broniowski împotriva Poloniei* ([MC], nr. 31.443/96, CEDO 2004-V) și *Jahn și alții împotriva Germaniei* ([MC], nr. 46.720/99, 72.203/01 și 72.552/01, CEDO 2005-VI).

18. Reclamanții contestă caracterul real și efectiv al sistemului de despăgubire stabilit prin Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, modificată prin Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.

19. Curtea a afirmat deja în numeroase cauze că imposibilitatea exercitării dreptului de proprietate al reclamanților asupra bunurilor lor vândute de stat unor terți care le ocupau în calitate de chiriași, combinată cu lipsa unei despăgubiri la valoarea de piață a bunului, este incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor lor, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1 (*Străin*, menționată mai sus, §§ 39, 43 și 59; *Porteanu împotriva României*, nr. 4.596/03, § 35, 16 februarie 2006).

20. În speță, Curtea nu distinge niciun motiv pentru a se abate de la abordarea sa din cauzele menționate mai sus. Vânzarea de către stat a bunului reclamanților îi împiedică pe aceștia și în prezent să își exercite dreptul de proprietate recunoscut printr-o hotărâre definitivă. Curtea consideră că o astfel de situație echivalează, în absența oricărei despăgubiri, cu o privare de proprietate *de facto*.

21. Curtea amintește că, la data evenimentelor, în dreptul intern nu exista nicio cale de atac efectivă care să le poată oferi reclamanților o despăgubire pentru această privare (*Străin*, menționată mai sus, §§ 23, 26—27, 55—56; *Porteanu*, menționată mai sus, §§ 23—24 și 34—35). În plus, aceasta observă că, până în prezent, Guvernul nu a demonstrat faptul că sistemul de despăgubiri stabilit în iulie 2005 prin Legea nr. 247/2005 le permitea beneficiarilor acestei legi să încaseze, în baza unei proceduri și a unui calendar previzibile, o despăgubire în raport cu valoarea de piață a bunurilor de care au fost privați.

22. Această concluzie nu exclude orice evoluție pozitivă pe care ar putea-o cunoaște în viitor mecanismele de finanțare prevăzute de această lege specială, în vederea despăgubirii persoanelor cărora, ca și reclamanților, li s-a recunoscut calitatea de proprietari printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

23. Prin urmare, a avut loc și continuă să aibă loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1.

II. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

24. Conform art. 41 din Convenție,

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

25. Reclamanții solicită, cu titlu de prejudiciu material, suma de 73.938 euro (EUR), reprezentând valoarea de piață a apartamentului în litigiu, a dependențelor sale și a terenului aferent, precum și suma de 10.000 EUR pentru daunele morale. În sprijinul cererii lor, aceștia trimit o expertiză tehnică din data de 16 aprilie 2006.

26. Guvernul consideră că valoarea de piață a bunului litigios este de 64.403 EUR și transmite un raport de expertiză din luna mai 2006.

27. În ceea ce privește prejudiciul moral pretins, Guvernul arată că nu există nicio legătură de cauzalitate între suma solicitată cu acest titlu și pretinsa încălcare a Convenției. El consideră că o eventuală hotărâre a Curții de constatare a încălcării art. 1 din Protocolul nr. 1 poate constitui, în sine, o reparație suficientă a prejudiciului moral pretins de reclamant.

28. Curtea reamintește că o hotărâre prin care se constată o încălcare atrage pentru statul pârât obligația juridică, față de Convenție, de a pune capăt încălcării și de a-i înlătura consecințele. Dacă dreptul intern nu permite decât o înlăturare parțială a consecințelor acestei încălcări, art. 41 din Convenție îi conferă Curții puterea de a acorda o reparație părții lezate prin actul sau omisiunea cu privire la care s-a constatat o încălcare a Convenției.

29. Printre elementele luate în considerare de către Curte atunci când statuează în materie se numără prejudiciul material, adică pierderile efectiv suferite ca o consecință directă a încălcării pretinse, precum și prejudiciul moral, adică repararea stării de temere, a neplăcerilor și a incertitudinilor care au rezultat din această încălcare, precum și a altor daune nemateriale (a se vedea, printre altele, *Ernestina Zullo împotriva Italiei*, nr. 64.897/01, § 25, 10 noiembrie 2004).

30. Ținând cont de informațiile de care dispune cu privire la peșturile de pe piața imobiliară locală și de elementele furnizate

de părți în această privință și având în vedere neplăcerile și incertitudinea pe care situația litigioasă le-a provocat-o reclamantilor, Curtea, statuând în echitate, le acordă împreună suma de 71.000 EUR, pentru toate prejudiciile confundate.

B. Cheltuieli de judecată

31. Reclamantii solicită rambursarea cheltuielilor de judecată, fără a preciza suma și fără a furniza documente justificative.

32. Guvernul observă că reclamantii nu au furnizat niciun document justificativ pentru a dovedi cheltuielile de judecată angajate. El nu se opune rambursării acestora, cu condiția să fie dovedite, necesare și să aibă legătură cu cauza.

33. Curtea reamintește că, așa cum prevede art. 41 din Convenție, nu pot fi rambursate decât cheltuielile care au fost cu adevărat angajate, care au corespuns unei necesități și care sunt într-un quantum rezonabil (a se vedea, printre altele, *Nikolova împotriva Bulgariei* [MC], nr. 31.195/96, § 79, CEDO 1999-II).

34. Ținând cont de faptul că reclamantii nu și-au justificat cheltuielile expuse, Curtea hotărăște să nu le acorde nicio sumă cu acest titlu.

C. Dobânzi moratorii

35. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA

1. declară cererea admisibilă;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;

3. hotărăște:

a) ca statul pârât să le plătească împreună reclamantilor, în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri conform art. 44 § 2 din Convenție, suma de 71.000 EUR (șaptezeci și una mii euro), pentru toate prejudiciile confundate, sumă ce va fi convertită în moneda statului pârât la cursul de schimb valabil la data plății, plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit;

b) ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să fie majorate cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;

4. respinge cererea de reparație echitabilă în rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 19 ianuarie 2010, în conformitate cu art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,
președinte

Santiago Quesada,
grefier

ACTE ALE BIROULUI ELECTORAL CENTRAL

BIROUL ELECTORAL CENTRAL

PENTRU ALEGERILE PARLAMENTARE PARȚIALE DIN DATA DE 5 DECEMBRIE 2010

HOTĂRÂRE

privind modalitatea de atribuire a mandatului la alegerile parțiale pentru Camera Deputaților

Având în vedere dispozițiile art. 48 alin. (16) din Legea nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, cu modificările și completările ulterioare, care stabilesc că „În caz de încetare a mandatului unui deputat sau senator, pentru ocuparea locului vacant se

organizează alegeri parțiale la nivelul colegiului uninominal în care a fost ales respectivul deputat sau senator, doar dacă nu ar urma să aibă loc cu mai puțin de 6 luni înainte de termenul stabilit pentru alegerile parlamentare. Alegerile se organizează cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor prezentului titlu, în cel mult 3 luni de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a hotărârii Camerei Deputaților sau a Senatului, după caz, prin care se constată încetarea mandatului unui deputat sau senator.”,

văzând totodată și dispozițiile art. 2 pct. 10 și ale art. 48 alin. (9) din Legea nr. 35/2008, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora într-un colegiu uninominal se atribuie un singur mandat,

luând în considerare prevederile art. 6 din același act normativ care stipulează că „Alegerile se desfășoară într-o singură zi care poate fi numai duminică.”,

văzând astfel că din dispozițiile Legii nr. 35/2008, cu modificările și completările ulterioare, rezultă că atât alegerile parlamentare generale, cât și alegerile parlamentare parțiale se desfășoară într-un singur tur,

văzând prevederile art. 46 alin. (3) lit. h), art. 48 alin. (4) și (11) din Legea nr. 35/2008, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora la alegerile generale, în prima etapă a repartizării mandatelor se atribuie un mandat candidatului care a obținut jumătate plus unu din voturile valabil exprimate,

ținând cont de faptul că aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 46 alin. (3) lit. h), art. 48 alin. (4) și (11) din Legea nr. 35/2008, cu modificările și completările ulterioare, în cazul alegerilor parțiale ar putea conduce la organizarea unui nou tur de scrutin, în situația în care niciun candidat nu întrunește jumătate plus unu din voturile valabil exprimate și luând în considerare că această posibilitate nu este prevăzută de actul normativ sus-menționat,

având în vedere că desemnarea câștigătorului alegerilor în cadrul scrutinului uninominal cu un singur tur poate fi realizată numai prin utilizarea criteriului celui mai mare număr de voturi valabil exprimate,

în temeiul art. 15 alin. (4) și art. 16 alin. (12) din Legea nr. 35/2008, cu modificările și completările ulterioare,

Biroul Electoral Central h o t ă r ă ș t e:

Art. 1. — La alegerile parțiale pentru Camera Deputaților este declarat ales candidatul care a obținut cel mai mare număr de voturi valabil exprimate.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Biroului Electoral Central,
Octavian Opriș

București, 27 octombrie 2010.
Nr. 2.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 447240